

MOEDERLIEFDE

In het lieflijke Franse dorpje waar ik dit jaar woon en werk, kent iedereen iedereen. Hoe kan het ook anders in een gemeente met nauwelijks tweehonderd inwoners? Met alleen een café, een postkantoor en een schooltje (met één klasje) is het sociale leven hier ronduit beperkt. Om de dreigende sluiting van het postkantoor te voorkomen, is het van groot belang om vaak naar het postkantoor te gaan. Liever tien keer één postzegel kopen, dan één keer tien. Want het aantal bezoekers wordt nu per dag geteld. Zo komt het dat ik mijn buurvrouw Sylvie in het postkantoor ontmoet. Naar goeie Franse gewoonte begroet ze me met twee kussen. “Ik wacht je buiten op”, fluistert ze me dringend toe. “Als *belge* kan jij mij misschien helpen.”

Wat later, op de stoep voor het postkantoor, krijg ik meteen een waterval van woorden. En tranen. Haar zoon, Nicolas, 22 jaar, haar enige kind, haar oogappel, heeft haar opgebiecht – “Nee, dat is niet het juiste woord”, verbeterd ze zichzelf – wat zij niet wilde horen of zien. Dat hij nooit een meisje mee naar huis zal brengen. Dat hij nooit zal trouwen. Dat hij geen hetero, maar een homo is. Dat hij al jaren naar een manier zoekt om het haar te vertellen. Maar dat het hem niet lukte, omdat zij maar grapjes bleef maken over meisjes, en over kleinkinderen, ooit. En hoe langer hij zweeg, hoe dieper de moed hem in de schoenen zonk. Ooit moest hij toch duidelijkheid scheppen? Maar hoe doe je dat tegenover een moeder die op geen enkele manier een gaatje laat om dit gesprek te voeren?

“Ik ben zo geschrokken, begrijp je dat?”, huilt Sylvie hartverscheurend. “Ja, natuurlijk begrijp ik dat. Homo, hetero, trans. Dat is intussen de gewoonste zaak ter wereld. Tot je eigen kind aan jou die boodschap brengt.”

“De *gewoonste* zaak ter wereld? In België misschien. Maar niet hier, in een onooglijk Frans dorp waar iedereen iedereen kent. Naar mijn weten heeft hier nog nooit een homo of een lesbienne gewoond. Bij jullie is het homohuwelijk misschien heel gewoon. Maar hier, op het platteland, ligt dat wel even anders. Een regelrechte schande is het.”

“Vind jij dat ook een schande, Sylvie? Heb jij dan nooit gedacht dat dit kon gebeuren?”

“Nee, nooit. Geen moment. Precies daarom staat mijn wereld nu stil. Plots stel ik mij zoveel vragen. Waarom heeft Nicolas er nooit eerder over gesproken? Durfde hij niet? Wat voor moeder ben ik dan? Ken ik mijn kind zo slecht? En wat met de toekomst? Wat nu?”

“Niets. Je hebt gewoon wat tijd nodig. Met je verstand weet je dat dit oké is, toch? Een enorme opluchting voor Nicolas. Eindelijk alles helder en duidelijk.”

“

“*Ken ik mijn kind zo slecht?*”

“Ik weet het, maar ik was zo trots op ons gezinnetje. Zo’n mooi plaatje, zonder barstje of scheurtje.”

Dit is het punt waarop ik wel vaker met Sylvie beland. Want ik weet dat ze nu de burens al ziet fluisteren, en het geroddel op het dorpsplein hoort.

“Nee, Sylvie”, protesteer ik fel, “dat is niet waar. Ten eerste bestaat er niet zoiets als het ideale gezin. En ten tweede veroorzaakt dit geen barst of scheur. Die zoon van jou blijft de lieve, fijne, zalige kerel die hij altijd is geweest.”

“Ja”, zucht ze diep, en voor het eerst hoor ik weer de vertrouwde moederliefde in haar stem. “Weet je wat hij mij op het einde van ons gesprek vroeg?”

“Vertel.”

“Ga je mij nu nog graag zien, *maman?*”

“En? Wat was je antwoord?”, vraag ik, plots met een bang hart.

“Zonder enige twijfel”, heb ik hem gezegd. “Ik ben ontzettend geschrokken, maar dat verandert niets aan mijn liefde voor jou. Ik ben je moeder en jij bent mijn zoon. Wat er ook met jou gebeurt, wie er op je pad komt, wat de toekomst brengt, met of zonder partner, met of zonder kleinkinderen, ik zal je altijd graag blijven zien.”

“Dat verdient een koffie”, besluiten we, en met een brede glimlach steken we de straat over naar het zonovergoten terrasje van *Le Café*.

Annemie Struyf

Annemie Struyf is journaliste, tv-maker, schrijfster en moeder van vijf kinderen. Van thuisstad Leuven tot in het verre buitenland: Annemie gaat altijd op zoek naar authentieke verhalen. Verhalen van schoonheid en troost, die de blik verruimen en het hart verwarmen.

